

Airam Alexis Stasiovová, 15 rokov, Kalameny

KNIHA MÔJHO ŽIVOTA

Stála som tam uprostred ruín starého hradu a opierajúc sa o rozpadnutý múrik som hľadela na Knihu môjho života. Ležala mi pohodená pri nohách ako nemá výčitka.

„Prečo ma necháš ležať na mokrej tráve? Prečo ma nezdvihneš, neprivinieš a nepohladáš ako kedysi?“

Nereagovala som na jej výčitky a zdvihla som hlavu k oblohe. Sivé temné mraky boli príčinou čoraz väčšieho šera nielen na oblohe, ale aj v mojej duši. Úporne držali nado mnou stráž. Nedovolili ani zapadajúcemu slnku, aby preblesklo aspoň posledným lúčikom ku mne a pohladilo moju strápenú dušu. Bolo mi nanič. Dolu lícami mi stekali horúce slzy a snažili sa zohrievať moje skrehnuté palce na nohách. A hoci bolo leto, triasla som sa na celom tele od zimy, od zúfalstva, od beznádeje. Dážď a vietor si asi mysleli, že mi chýba spoločnosť. Svojským spôsobom sa snažili spríjemňovať moju ťažkú chvíľu. Dážď mi kropil vlasy a vietor ich fenoval zo všetkých strán.

„Kaderníci sú to posledné, čo potrebujem,“ pomyslela som si naťahujúc na hlavu kapucňu a babušiac sa do vetrovky.

Pochopili, že nemám o nich záujem. Našli si inú kamarátku – Knihu môjho života. Vietor prevracal jej jemné stránky a dážď ju polieval. Možno sa z nej pokúšal zmyť všetky násilnosti páchané na mne, s ktorými som sa zverovala iba jej. O chvíľu bola aj kniha v úbohom stave. Tak ako ja. Obe sme boli na tom rovnako. Prišlo mi jej ľúto. Zdvihla som ju a začítala som sa do strán, ktoré mi nalistoval vietor. Posledné slzy mi padli na stránku desať...

Kráčali sme domov z koncertu. Ja a mama. Ja som pozorovala zapadajúce slnko a mama sa usmievala.

„Páčil sa ti koncert, mami?“ prerušila som ticho.

„Áno, veľmi.“

Zhlboka som sa nadýchla a prižmúrila oči.

„Hrať v orchestri je úžasné! Aj ty si niekedy hrala v orchestri?“

„Nie, nikdy,“ usmiala sa mama.

„Tak to si prišla o veľa. Hrala by som tam aj do rána...“ poznamenala som zasnene.

„Ved' si môžeš zahrať aj doma.“

„To už nie je ono. Vieš, keď hrám sama, to už nie je také pekné.“

„Ale je!“ presviedčala ma mama. „Niektoré piesne hráš aj doma krásne. Napríklad tú – Skús žiť.“

„To preto, lebo túto pieseň vidím srdcom.“

„Hm, keď budeš všetko vidieť srdcom, tak budeš všetko robiť krásne.“

Zastala som a pozrela na mamu.

„To, čo si mi povedala, je veľmi pekné, mami. Pokúsim sa o to.“

Chcela som čítať ďalej, ale neposedný vietor mi prehodil stránky v knihe.

„Chceš, aby som čítala tu?“ opýtala som sa ho.

Neodpovedal, ale asi súhlasil, lebo mi prestal prevracat' strany. A tak som sa začítala do strany číslo pätnásť...

„Mám pre teba prekvapenie,“ povedala mama, keď sme dovečerali. Zvedavo som na ňu pozrela.

„Pamätáš sa na toho pána, ktorý bol s nami lyžovať cez zimné prázdniny?“

„Áno, pravdaže. Naučil ma brzdiť, aj chodiť na vleku. A kúpil mi ten pekný červený sveter s bielymi vločkami. Ak si dobre pamätám, volal sa Karol.“

„Príde k nám bývať,“ usmiala sa mama sledujúc, čo ja na to.

„K nám? A prečo?“

„Aby sme už neboli samé, aby nám bolo veselšie, a aby si mala otca ako ostatné deti.“

„Otca? A kde býval doteraz?“

„V paneláku. Ale tam mal len jednoizbový byt. My tu máme viac izieb. A ešte jednu novinu ti poviem. Budeš mať aj brata.“

Vypleštila som na mamu oči.

„Ty budeš mať dieťa?“

„Nie,“ usmiala sa, „ale Karol má syna a to bude tvoj brat.“

„Môj brat?... To znamená, že ten jeho syn bude aj tvoj syn?“

„Áno.“

„On bude mať dve mamy?“

„Nie,“ zasmiala sa mama a hneď zväžnela. „Jeho mamka zomrela, keď bol ešte malý. A pretože bol Karol kvôli práci viac preč ako doma, starala sa o chlapca Karolova vzdialená

pribuzná. Žiaľ, mala slabé srdiečko a prednedávnom dostala infarkt. Odvtedy žijú Karol so synom v meste sami dvaja tak ako my dve tu na dedine. Čírou náhodou sme sa vtedy stretli na lyžovačke a odvtedy sme s Karolom priatelia. Povedali sme si, že bude lepšie, ak sa spojíme do jednej rodiny.“

Bola som ako vo sne. Nevedela som, čo na to povedať. Len srdce mi spievalo: „Budem mať otca aj brata! Jupí!“

Slzy mi opäť skropili tvár. Och, ako som sa tešila! Vtedy som nemala ani potuchy, čo ma čaká. Pri pomyslení na to, čoho som sa dočkala, sa mi roztriasli ruky. Kniha mi z nich vypadla a ostala ležať na tráve roztvorená na strane dvadsaťštyri. Kľukla som si a čítala...

...využil chvíľu, keď nikto nebol doma a zas sa na mňa zosypal dážď nadávok a hrozných pomenovaní. Zapchávala som si uši, aby som počula čo najmenej, ba vlastne nič. No čo ako som tlačila dlane na uši, nedalo sa to nepočuť. A možno to počuli aj susedia. Vrieskal ako zmyslov zbavený a jeho ruka, vztýčená nad mojou hlavou, čakala už len na jeho pokyn, aby ma mohla poriadne udrieť. Nemala som odvalu ani pípnuť, lebo som sa už neraz poučila, že keď on zúri, netreba ho dráždiť. Stiahla som sa ako zajac zatlačený do kúta, ktorý čaká už len na to, kedy ho vlk zje. So zavretými očami, chrániac si hlavu rukami, som čakala na zázrak, ktorý ma vyslobodí z tohto pekla. Nemala som odvalu sa ani pohnúť, ani len pootvoriť oči, aby som videla, do čoho všetkého kope. A zrazu – ticho... Až po chvíli som sa osmelila na milimetrík pootvoriť viečka a čuduj sa svete! Po vlkovi ani chýru, ani slychu. Vyzúrnil sa a odišiel. Asi je to naozaj pravda, že niekedy netreba prikladať drevo do ohňa.

Odteraz budem vždy ako nemý a hluchý peň, ktorý ani nemukne, nech by sa nad ním prehnela akákoľvek búrka. Ved' každá búrka má svoj koniec. A to ticho po nej je úžasné...

Otočila som stranu a čítala ďalej...

Zase vbehol do mojej izby, že som mu vraj ukradla gumu a ceruzu zo stola. Snažila som sa mu vysvetliť, že som nič neukradla a ani som si nič nepožičala. Neveril mi a začal zhadzovať veci z môjho stola.

„Ak chceš, vezmi si moju gumu a ceruzku,“ snažila som sa ho upokojiť.

„Kašlem na tvoje veci! Chcem svoje! Počuješ?“

„Ale ja neviem, kde máš svoju gumu a ceruzku.“

„No, len sa nerob, že nevieš a naval' to sem! Okrem teba tu niet nikoho, kto by mi to vzal.“

„A možno si to, čo hľadáš, požičal od teba tvoj otec. Jeho sa opýtaj, keď príde z roboty.“

„Môjho otca do toho nepleť! Nevieš, načo by mu bola v lietadle ceruzka a guma? Skôr mi to mohla vziať tvoja milovaná mamička. Ona je predsa učiteľka, nie? Takže teraz to schytáš aj za ňu.“

So zavretými päťami sa blížil ku mne. Cúvala som uvedomujúc si, že bitka ma neminie.

„Prečo si ku mne taký hrozný? Čo som ti spravila?“

„Ty sa ešte pýtaš, že čo? Si taká blbá, že ti to vôbec nenapadlo?“

„Nie, nenapadlo,“ zúfalo som sa bránila zabudnúc na hluchonemý peň. „Nikdy som ti nič zlé nespravila. Naopak, tešila som sa, keď si prišiel so svojim otcom bývať k nám. Tešila som sa, že budem mať otca aj brata! A čo mám? Nejakého zúrivca, čo sa tu vždy rozkrikuje, keď sme sami doma. Myslíš si, že ty ma budeš dirigovať a ja budem tancovať ako mi pískaš? A aby si vedel, ten sprostý si ty, lebo sa vôbec nevieš normálne správať!“

S hrôzou som si uvedomila, že teraz ma isto prizabije. No nemala som kam uniknúť. Schmatol ma za ramená a triasol ako zmyslov zbavený kričiac:

„Hlupaňa! Nevieš, čo táraš!“

Vytrhla som sa oponujúc:

„Netáram! Odkedy si tu, mám zo života peklo!“

„Ach ták, peklo! Slečinka má peklo. Ty ešte nevieš, čo je ozajstné peklo, decko rozmazané! Ale aby si vedela, ja sa ti o to peklo postarám,“ surovo ma odsotil do steny.

„Ale prečo? Prečo?“ vykrikla som zúfalo.

Z jeho úst sa na mňa sypala záplava výčitiek.

„Pretože si dcéra tej ženskej, kvôli ktorej som prišiel o svoju mamu! Jediný človek, ktorý ma mal naozaj rád, bola moja mama.“

„Tak si mal ostať s ňou!“ vykrikla som vyslúžiac si za tú poznámku poriadny úder do hlavy.

„Ty tupaňa! Moja mama už nežije! Vďaka tej tvojej! Dostala infarkt krátko na to, ako jej otec oznámil, že odchádza. A ja som mal na výber len dve možnosti – decák alebo otca... Už to chápeš? Chápeš to?“

Utržila som kopanec, a potom odišiel do svojej izby. Opustili ma všetky sily. Spustila som sa na zem a plakala. Nevieť ako dlho, ale keď som už nevládala ani vzlykať, opantal ma strach, že „tamten“ by mohol znova vstúpiť do môjho života. Vliezla som pod posteľ. Ak znova vojde do izby, neuvidí ma a odíde. Napätie povolilo. V prítomí môjho úkrytu som sa oddávala spomienkam na krásne chvíle, ktoré som si užívala s mamkou, kým sme žili v tomto dome samé. Pred očami sa mi premietali naše výlety do blízkej horičky, naše nerušené rozhovory o tom, ako bolo v škole, žiacke koncerty, na ktorých som hrala pre moju mamu. Nič

z toho už nie je. Už nie sme dve, ale štyria. Mamka má oveľa viac práce a venuje sa nie jednej, ale trom osobám.

Ách, práve mi došlo, prečo „tamten“ stále o niečo žiada mamku. Nie preto, žeby túžil po jej spoločnosti, ale preto, aby nemala čas na mňa. A mamka vôbec netuší, ako ju nenávidí. S úsmevom sa mu venuje a myslí si, že všetko je v najlepšom poriadku. Ale nie je. Ved' podľa toho, čo mi tu „tamten“ pred chvíľou vykričal, je jeho matkou tá jeho vzdialená teta. Alebo nevie, že mu mama zomrela, keď bol ešte malý? To je čudné, veľmi čudné... Ale nevládzem si nad tým lámať hlavu. Premáha ma spánok a únava ma oberá o posledné zvyšky síl.

Och, mami, keby si vedela, ... keby si ty vedela, kde som a ako mi je bez teba... Ako rada by som bežala domov do tvojho náručia... Slzy a zas len slzy. More slz. Tichý bezmocný plač sa strácal v čiernom plášti prichádzajúcej tmy. Vietor si asi všimol, že túžim po mame, a tak mi opäť prevrátil stránky v knihe. V tmavnom šere som dokázala prečítať už len pár riadkov na strane dvadsaťšesť...

Mama si všimla, že som smutná a mlčanlivá. Opýtala sa ma prečo. Vraj, či mám nejaké problémy v škole. Odpovedala som, že nie. Na to, či mám nejaký problém doma, sa ma nepýtala a keby aj, nič by som jej nepovedala. Načo...? Ona je šťastná. Nebudem jej kaziť šťastie. Ale nebudem ani trpieť. Dnes som to tu odtrpela naposledy...

Och, mami, ako veľmi som sa mýlila, keď som si myslela, že nebudem viac trpieť. Odchodom z domu trpím ešte viac. Prepáč mi to, ale až teraz som si uvedomila, že svojím odchodom som pokazila aj tvoje šťastie, lebo sa isto o mňa bojíš a hľadáš, kde som. No čo ako hľadáš, nič o mne nevieš a ani nebudeš vedieť, lebo to viem len ja a Kniha môjho života.

Mami, chcela by som, veľmi by som sa chcela vrátiť a svojím návratom udusiť tvoj strach o mňa. Bola by si znova šťastná. Ale nevládzem a ani nemôžem. Nevieť, kam sa mám pohnúť. Všade navôkol je tma. Hustá čierna tma. Na nebi nevidno ani hviezdy, ani mesiac. Hustá čierna mrákava ich pohltila, aby nemohli vliať kúsok svetla do môjho života. Áno, hustá čierna mrákava chce načisto udusiť nielen moje, ale aj tvoje šťastie. Ale neboj sa, mami, ja jej to nedovolím...